

DANSKEREN

INDSIGT

2020

UDSYN

UDSYN:
**HAGIA SOPHIA
MOSKE IGEN**
Erdogan indviede
Hagia Sophia 24. juli 2020

UDSYN:
HVOR VOVER I !
Glansen pilles af fortidens
helte, som fordømmes for
alt tænkeligt

INDSIGT:
**SPROG -
FORNYELSE**
- eller sprogforbistring?

INDSIGT:
**HAGIA SOPHIA
I DANMARK**
AYASOFIA MOSKE
I ROSKILDE

UDSYN:
**BYZANS'
EROBRING**
29. MAJ 1453

INDSIGT:
INTERVIEW
Bloggeren Steen Raaschou
anholdt af 5 betjente
og lagt i håndjern!

UDSYN:
**TYRKIET
I HELLIG KRIG**
mod ikke-muslimer

NR.3
EFTERÅR

UDSYN:
ITALIEN
er en ikke-fungerende
stat

Hvor vover I!

I den vestlige verden kører vi et permanent opgør med de dele af fortiden, som vi ikke kan godtage efter de standarder, som gælder i dag.

I den forløbne sommer har det – igen – været tidligere tiders slavehandel, der har fået en tur i vridemaskinen, og talrige statuer i først og fremmest USA er blevet revet ned.

Glansen pilles af fortidens helte, som fordømmes for alt tænkeligt.

Det er tydeligt, at vi i den vestlige verden, uanset hvor sekulær vores selvopfattelse måtte være, er stærkt påvirkede af den kristne syndefaldsmyte – vi er alle syndere. Vi bør skamme os!

Helt anderledes forholder det sig i muslimske lande, også i det, vi anser for det mest vestlige, Tyrkiet.

Dér hyldes nogle af verdenshistoriens værste menneskeslagtere og slaveholdere som helte. "Erobringen af Istanbul (Konstantinopel) og omdannelsen af Hagia Sophia til en moske er blandt de mest glørværdige kapitler i tyrkisk historie", erklærede Tyrkiets hersker Erdogan den 24/7 ved det, som blev kaldt "generobringen" af Hagia Sophia" efter 85 år som museum for både islam og kristendom. Og tyrkerne jubede og græd af glæde. Nu skulle der gøres op med de mange år som sekulær nation. Nu skulle båndene knyttes tilbage til osmannerrigets storhed.

Erdogan sluttede sin tale: "Med Allahs hjælp vil vi fortsætte med at gå ad denne hellige sti uden pause eller tøven, indtil vi når vores ultimative mål."

Det er en krigserklæring!

Erdogan og hans folk er blottede for enhver antydning af skam over sultan Mehmeds

blodige erobring og undertvingelse af Lilleasiens kristne. De skammer sig ikke over sultanens nedslagtning af tusindvis af Konstantinopels indbyggere eller over, at 45.000 af de overlevende blev ført i lænker for at blive solgt på de muslimske slavemarkeder. Nej, de hylder ham!

For når man følger Profetens bud om at føre hellig krig mod de vantro, handler man moralsk korrekt, og så skylder man ikke de mennesker, som har den frækhed ikke at være muslimer, nogen form for hensyn.

"Fød flere børn, så I kan overtage Europa", formaner Erdogan sine undersåtter i Europa. Budskabet går ud via de statskontrollerede moskeer i hele Europa - bl.a. gennem den moske i Roskilde, som er opkaldt efter den kristne katedral, som Sultan Mehmet i 1453 omdannede til moske.

Hvor vover danske politikere at bliver ved med at huse mennesker her i landet, som åbenlyst hylder en despot, som gjorde Tyrkiet/Osmannerriget stort ved at myrde, plyndre og slavebinde sagesløse kristne! Hvor vover I at udsætte vores efterkommere for den behandling, som blev indbyggerne i Konstantinopel til del?

Med en feteret børnegurus ord:

How dare you!

HV

Banner i Istanbul: "Her er bedstefaren og her er barnebarnet" -sultan Mehmed II og sultan Erdogan.

MAGASINET INDSIGT UDSYN

2020

SEPTEMBER

Magasinet Indsigt Udsyn udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme.

Foreningens medlemmer modtager magasinet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på magasinet for 250 kr. om året.

Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse.

Magasinet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Efter aftale med Kulturstyrelsen og med DDF's tilladelse arkiverer Dansk Bibliotekscenter netudgaven af Danskeren i DBC Webarkiv til brug for nationalbibliografien.

Magasinet Indsigt Udsyn 2020 udkommer 4 gange årligt.

Redaktion og adresser - side 23.

Hagia Sophia gjort til moske igen

Hagia Sophia blev indviet i 537 og var kristenhedens største katedral, indtil Peterskirken i Rom stod færdig i 1626.

Da osmannerne erobrede Konstantinopel i 1453, blev kirken omdannet til moske.

Efter det Osmanniske Riges sammenbrud og nedslagtningen af næsten alle kristne i det område, som i dag er Tyrkiet, oprettede Mustafa Kemal Atatürk i 1923 Tyrkiet som en sekulær republik efter europæisk forbillede. Det latinske alfabet afløste det arabiske, og kvinder fik stemmeret.

I 1934 omdannede Atatürk Hagia Sophia til et museum for både kristendommen og islam. Beslutningen var en gestus overfor den vestlige verden og understregede Tyrkiets nye sekulære linje.

Tyrkiets nuværende hersker Erdogan anser omdannelsen for et knæfald for den kristne verden og en krænkelse af islams hersker-

rolle. Han har i flere år ønsket at gøre op med den forsmædelige forsoning og "generebre" Hagia Sophia. Og det gjorde han så den 24. juli i år. Da blev den 1500 år gamle katedral igen gjort til moske.

Det foregik under en euforisk erobringstemning, som måske tåler sammenligning med stemningen efter erobringen i 1453. Imamen, som forestod genindvielsen, bar en sabel som symbol på jihad – islams erobring ved sværdet, og de forsamlede græd af glæde over, at den forsmædelige sekulære periode siden 1934 nu var forbi.

Imam med sværd ved genindvielsen af Hagia Sofia som moske.

Et spøgelse går igennem Europa

Med denne omformulering af den berømte indledning til Det kommunistiske Manifest kommenterede Robert Spencer i Jihad Watch 27/7 den tyrkiske regerings omdannelse af den gamle katedral Hagia Sophia til moske.

Robert Spencer anser omdannelsen af Hagia Sophia som et første skridt til et opgør med Lausanne-traktaten, som definerer det sekulære Tyrkiets grænser, og som blev underskrevet den 24. juli 1923.

Det er ikke tilfældigt, at Hagia Sophia blev omdannet til moske netop på årsdagen den 24. juli.

Robert Spencer citerer fra Erdogans åbningstale:

"De, der tror, at vore hjerter har glemt de lande, som vi med tårer trak os ud af for 100 år siden, tager fejl. Vi siger ved enhver lejlighed, at Syrien, Irak og andre geografiske områder

har samme plads i vore hjerter som vores eget hjemland. Vi kæmper for, at intet udenlandsk flag skal veje i vinden, hvor adhan (islamisk opfordring til bøn i moskeer) bliver reciteret. De ting, vi hidtil har gjort, blegner i sammenligning med de bestrebelse og de angreb, som vi vil udføre i den kommende tid."

De, der tror, at omdannelsen af Hagia Sophia til moske bare handler om en bygning fra det 6. århundrede, må tro om igen.

Den er blot indledningen til det, de har planlagt for hundredårsdagen for den tyrkiske republik i 1923. Da vil Erdogan-regeringen afsløre en koreografi, som går ud på at åbne Pandoras æske med spøgelse fra tidligere krige.

Erdogan har fastslået, at der er en parentes, der skal lukkes. Parentesen er den sekulære tyrkiske republik historie, som den blev

lanceret af landsfaderen Mustafa Kemal Atatürk. Åbningen af portene til Hagia Sophia er blot indledningen til lukningen af parentesens.

"Så vi står over for et spøgelse i Tyrkiet i dag, og den europæiske apati over for det, der finder sted i landet, er forbløffende", skriver Robert Spencer.

Hagia Sofia, da den var kristenhedens største katedral.

Tyrkiet går nu officielt ind for hellig krig mod ikke-muslimer

Mens statuer af amerikanske helte falder på stribet i USA, hylder Tyrkiet en af verdens værste masse-mordere og pædofile slaveholdere, den ottomanske sultan Mehmed 2.

Raymind Ibrahim fra David Horowitz Freedom Center kommenterede omdannelsen af Hagia Sophia i en artikel i Frontpagemag den 27. juli.

I sin tale ved fejringen af dekretet af 10. juli om at omdanne Hagia Sophia til moske hylkede præsident Erdogan flere gange Sultan Mehmet 2 (1432-1481), også kendt som al-Fatih – Erobreren - for med vold at have omdannet det kristne Konstantinopel til det islamiske Istanbul.

Om de utålelige år, da Hagia Sophia fungerede som museum – fra 1935 indtil nu –, indledte Erdogan med at citere en tyrkisk poet:

"Hagia Sophia, O storslåede tempel, du skal ikke bekymre dig: Mehmet al-Fatihs efterkommere vil vælte alle kristne symboler og konvertere dig til en moske; de vil udføre deres afvaskninger og næsegruse bønner med tårer; tahlils (recitationer af islamiske tekster) og takbirs (råbet "Allahu akbar") vil igen fylde dine tomme kupler... Dine minareters balkoner vil lyse op til cære for Allah og hans profet Muhammed. Hele verden vil tro, at Mehmet al-Fatih er genopstået. Dette vil være Hagia Sophia; dette vil være en erobring for anden gang, en ny opstandelse".

Erdogan sluttede sin tale:

"Erobringen af Istanbul (Konstantinopel) og omdannelsen af Hagia Sophia til en moske er blandt de mest glørværdige kapitler i tyrkisk historie.... Genindvielsen af Hagia Sophia repræsenterer vores historiske hukkommelse fuld af storhed, fra slagene om Badr til Manzikert, fra Nicopolis, til Gallipoli (alle hellig krig sejre)... Genindvielsen af Hagia Sophia kræves af vores respekt og engagement over for alle vores forfædre, fra Alp Arslan (islamisk sejrherre ved Manzikert og erobreren af Lilleasien, som gjorde titusinder af kristne til slaver) til Mehmet al-Fatah

Sultan Mehmed 2.

til Abdulhamid (som massakrerede 300.000 armeniere i den hellige krigs navn mellem 1894 og 1896). Genindvielsen af Hagia Sophia... er en hæder til Mehmet al-Fatihs erobringssånd... Med Allahs hjælp vil vi fortsætte med at gå ad denne hellige sti uden pause eller tøven, indtil vi når vores ultimative mål."

Overvej dette: Sultan Mehmeds eneste begrundelse for at erobre Konstantinopel var, at Islam kræver underkastelse af "vantro", i dette tilfælde kristne. Han havde ingen anden "klage" end det. Faktisk, da han først blev sultan, "svor han ved deres falske profets gud, ved den profet, hvis navn han bar," skrev en bitter kristen samtidig, at "han var deres ven og ville forblive i hele sit liv en ven og allieret af Konstantinopel." Selv om de troede på ham, udnyttede Mehmed "den mest basale kunst til opløsning og bedrag", skrev Edward Gibbon. "Fred var på hans læber, mens krigen var i hans hjerte."

Under belejringen af Konstantinopel formanede han regelmæssigt sine tilhængere med jihad-ideologi:

"Husk vores profets løfte til faldne krigere i Koranen," formanede sultanen, "den mand, der dør i kamp, skal transporteres kropsligt til paradiset og skal spise sammen med Muhammed i nærheden af kvinder, smukke drenge og jomfruer."

Omtalen af "smukke drenge" var ikke kun en nøjagtig henvisning til Koranens løfte; Mehmed var en berygtet pædofil. Hans voldtægt af Jacob Notaras - en smuk 14-årig adels søn i Konstantinopel, som Mehmed tvang til at være sin personlige sexslave, indtil han undslap - var kun den mest berygtede. En anden kristen dreng stak han ihjel, fordi "han foretrak døden frem for ydmygelsen".

Efter hans erobring og vanhelligelse af Hagia Sophia fik Mehmed de "elendige borgere i Konstantinopel" trukket frem foran sine mænd under aftenfestivitets og mange af dem til at blive hakket i stykker for underholdningens skyld. Resten af byens befolkning - omkring 45.000 - blev trukket afsted i kæder for at blive solgt som slaver.

Det er manden, som Tyrkiet og dets præsident ærer - herunder ved at indvie en af kristendommens største og ældste kirker som en sejrsmoske for ham.

Beskeden er klar; hellig krig-ideologien dominerer Tyrkiet. At hade, invadere og undertvinge nabofolk – ikke på grund af uenighed, men fordi de er ikke-muslimer – med alle de tilhørende grusomheder, voldtægter, ødelæggelser og masse-slaveri er idealet, som skal fuldføres, når de vestlige magters sol endelig er gået ned.

Hagia Sophia i Danmark

Som en hån mod de vantro valgte tyrkere i Danmark i 2018 at bruge netop den kristne højtidsdag Kristi Himmelfartsdag til at indvie en ny moske i Roskilde, hvilket hverken afholdt Roskildes biskop Peter Fischer-Møller eller Roskildes daværende borgmester Joy Mogensen fra at komme til stede og holde tale og ønske tillykke.

Som en yderligere hån mod de vantro blev moskeen opkaldt efter den erobrede og vanhelligede katedral i Istanbul og fik navnet Ayasofya.

I lighed med et stort antal andre moskeer i Danmark er Ayasofya direkte underlagt den tyrkiske regering via direktoratet Diyanet. Moskeerne og deres brugere er derfor at betragte som kolonier i Danmark. Naive danskere kan glemme alt om "integration".

Biskop
Peter Fischer-Møller,
Roskilde 2018.

Konstantinopels fald

Forfatteren Stefan Zweig har i en historisk novelle beskrevet, hvad der skete, da tyrkerne i 1453 erobrede Konstantinopel og gjorde datidens største katedral til moske.

I dette historiske essay fortæller Stefan Zweig i sin klare, gennemtrængende stil dramaet og intensiteten i en af de mest betydningsfulde begivenheder i verdenshistorien, den tyrkiske Sultan Mehmeds erobring af de sidste rester af det tusind år gamle byzantinske imperium, hovedstaden Konstantinopel med dens storslåede katedral Hagia Sophia.

Stefan Zweigs fortælling er en af i alt tolv beretninger om vigtige øjeblikke i menneskehedens historie udgivet i samlingen "Sternstunden der Menschheit" fra 1927. Den er udgivet flere gange på dansk med titlen "Stjernestunder".

Stefan Zweig 1881-1942.

Sternstunden der Menschheit 1927.

Byzans' erobring 29. maj 1453

Vi bringer i det følgende den sidste del af Stefan Zweigs beretning om det byzantinske riges sidste dage.

HJÆLP, EUROPA!

De belejrede hengiver sig ikke længere til illusioner. De ved, at når de nu også bliver angrebet i den oprevne flanke, vil de ikke ret længe kunne yde modstand bag deres sønderskudte mure, hvis der ikke snart kommer hjælp. Men har Signoriaen i Venedig ikke lovet at sende skibe? Kan paven være ligeglad, når Hagia Sophia, Vesterlandets herligste katedral, svæver i fare for at blive en vantroens moske? Fatter Europa, der er indviklet i stridigheder og sønderdelt af hundredfoldig, lav skinsyge, stadig ikke

faren for Vesterlandets kultur? Måske, trøster de belejrede hinanden, er undsætningsflåden for længst parat og tøver kun af uvidenhed med at sætte sejl, så at det var tilstrækkeligt at bibringe dem bevidstheden om det uhyre ansvar, de pådrog sig ved denne dødbringende tøven.

Men hvordan kan man give den venetianske flåde besked? Marmarahavet er oversået med tyrkiske skibe; hvis man brød ud med hele flåden, ville det være ensbetydende

med at prisgive den til undergang og yderligere svække forsvaret, hvor hver enkelt mand dog tæller, med et par hundrede soldater. Altså besluttes det kun at risikere et ganske lille skib med ringe besætning. Tolv mand i alt vover heltebedriften. Hvis der var retfærdighed til i historien, måtte deres navne være lige så berømte som argonauternes, og dog kender vi ingen af dem. Det fjendtlige flag hejses på den lille brigantine. Tolv mand ifører sig tyrkiske klæder med turban og tarbush for ikke at

Stormen på Konstantinopel.

vække opmærksomhed. Den 3. maj ved midnatstid bliver havnens spærrende kæde lydløst løsnet, og med dæmpede åreslag glider den kækkede båd ud, beskyttet af mørket. Og se: Underet sker, og uigenkendt sejler det lillebitte skib gennem Dardanelerne ind i Ægæerhavet. Det er altid just et overmål af dristighed, der lammer modstanderen. Alt har Mehmet tænkt på, kun ikke dette utænkelige, at et enkelt skib med tolv helte ville vove en sådan argonauterfart gennem hans flåde.

Men der venter dem en tragisk skuffelse: Intet venetiansk sejl lyser på Ægæerhavet. Ingen flåde er rede til at gribe ind. Venedig og paven, alle har de glemt Byzans; optaget af deres ravnkrogs politik negligerer de ære og ed. Stadig gentager de tragiske øjeblikke i historien sig, hvor fyrsterne og staterne end ikke et kort stykke tid formår at holde deres små rivaliteter nede, skønt det gjaldt om at samle alle de forenede kræfter til forsvar for den europæiske kultur. For Genua er det vigtigere at sætte Venedig på plads, og for Venedig omvendt Genua, end for en tid at bekæmpe den fælles fjende.

Havet er tomt. Fortvivlede ror de tapre i deres nøddeskal fra ø til ø. Men overalt er havnene allerede besat af fjenden, og intet venligtsindet skib vover sig mere ind i det krigeriske område.

Hvad nu? Nogle af de tolv mænd er med rette blevet modløse. Hvorfor vende tilbage til Konstantinopel og drage den farlige vej en gang til? De kan ikke bringe håb. Måske er byen allerede faldet; i hvert fald venter der dem fangenskab eller død, hvis de vender tilbage. Men – herlige er stedse de helte, ingen kender! – flertallet stemmer alligevel for at vende tilbage. De har fået en opgave, og de må løse den. De er blevet sendt ud for at skaffe underretning, og de må bringe underretningen hjem, hvor nedslående den end er. Altså vover dette lillebitte skib sig atter tilbage gennem Dardanelerne, Marmarahavet og den fjendtlige flåde. Den 23. maj, tyve dage efter udsejlingen – i Konstantinopel har man for længst opgivet fartøjet, og ingen tænker mere på underretning og tilbagekomst –, da svinger et par vægtene på voldene med fanerne, for med rappe åretag styrer et lille skib ind mod det Gyldne Horn. Og da tyrkerne nu, belært af de belejredes drønende jubel, forbavset mærker, at denne brigantine, der frækt er sejlet gennem deres farvande med tyrkiske flag, er et fjendtligt skib, iler de med deres både fra alle sider for at fange det lige inden den beskærmende havn. Et øjeblik svæver Byzans under tusindfoldige jubelskrig i det lykkelige håb, at Europa huskede det og kun har sendt

skibet forud til underretning. Om aftenen spredes den sørgelige sandhed. Kristenheden har glemt Byzans. De indesluttede er fortabt, hvis de ikke kan frelse sig selv.

Natten før stormen

Efter seks ugers næsten daglige kampe er sultanen blevet utålmodig. Hans kanoner har søndret murene på steder, men alle de stormangreb, han har beordret, er hidtil blevet blodigt afvist. Der er kun to muligheder: enten at opgive belejringen eller sætte ind med det store, det afgørende stormløb oven på de talrige enkelte angreb. Mehmet sammenkalder sine pashaer til krigsråd, og hans lidenskabelige vilje sejrer over alle betænkeligheder. Den store, den afgørende storm bliver berammet til den 29. maj. Med vanlig energi træffer sultanen sine forberedelser. Der bliver forordnet en festdag, ethundredeoghalvtredstusind mand, fra den første til den sidste, skal foretage alle de festskikke, som Islam foreskriver, de syv aftætninger og den store bøn tre gange om dagen. Alt hvad der endnu findes af kridt og skyts bliver hentet frem til et forceret artilleriangreb for at gøre byen moden til fald, og de enkelte troppeafdelinger bliver fordelt til angrebet. Mehmet under sig ikke en times rast fra tidlig morgen til sildig aften. Fra det Gyldne Horn til Marmarahavet, langs med hele den vældige lejr rider han fra det ene telt til det andet, opmuntrer personligt alle anførerne og opildner soldaterne. Men som god psykolog véd han, hvordan man bedst skal opflamme de ethundredeoghalvtreds tusindes kamplyst til det yderste, og derfor aflægger han et frygteligt løfte, som han til sin ære og vanære holder fuldt ud. Dette løfte råber hans herolder under trommehvirvler og fanfarer ud i alle vinde: "Mehmet sværger ved Allahs, profetens og de firetusind profeters navne, han sværger ved sin faders, sultan Murads sjæl, ved sine børns hoveder og ved sin sabel, at der efter indtagelsen af byen vil blive givet hans tropper uindskrænket ret til tre dages plyndring. Alt, hvad der er inden for disse "mure": husgeråd og ejendom, smykker og juveler, mønter og skatte, mænd, kvinder og børn skal tilhøre de sejrige soldater, og han giver selv afkald på enhver andel undtagen æren for at have erobret det østromerske riges sidste bolværk".

Under rasende jubel hører soldaterne på disse vilde løfter. Som en storm rejser den larmende jubel og de ophidsede Allah-Allah-skrig sig fra tusinderne og bølger over mod den forskræmte by. "Jagma, jagma", "Plyndring, plyndring!" Ordet bliver til et feltråb, det brager med trommerne, det bruser med cymbler og fanfarer, og om natten forvandler lejren sig til et festligt lyshav. Gysende ser de belejrede fra deres

volde myriader af lys og fakler tændes på sletten og på barakkerne, hvordan fjenderne fejrer sejren med trompeter, piber, trommer og tamburiner, inden sejren endnu er vundet; det minder om hedenske præsters grusomme, støjende ceremonier inden ofringen. Men så pludselig ved midnat slukkes på Mehmeds befaling med ét slag alle lys, og brat slutter den tusindstemmige, hæse larm. Denne pludselige forstummen og mørket trykker imidlertid med sine truende, dulgte energi de ængsteligt lyttende endnu frygteligere end den vanvittige jubel, larm og festglans.

Den sidste messe i Hagia Sophia

De belejrede behøver ingen spejdere, ingen overløbere for at vide, hvad der venter dem. De ved, at der er givet ordre til stormen, og følelsen af et enormt ansvar og en enorm fare ligger som en uvejrssky over hele byen. I disse sidste timer samler indbyggerne sig og glemmer alle indbyrdes stridigheder. Det er altid kun den yderste nød, der skaber uforlignelige scener af jordisk enighed.

For at alle skal være klare over, hvad de bør forsvare: troen, den store fortid, den fælles kultur, foranstalter Kejseren en gripende ceremoni. På hans befaling samler hele folket sig, ortodokse og katolikker, præster og lægmænd, børn og oldinge, til én eneste procession.

Ingen må, ingen vil blive hjemme, og alle - fra de rigeste til de fattigste - slutter fromme og syngende "Kyrie eleison" op i det højtidelige optog, der først går gennem den indre by og derpå henad de ydre mure. De hellige ikoner og relikvier blev hentet ud af kirkerne og båret forrest: overalt, hvor der var blevet brudt hul i muren, bliver et helgenbillede hængt op, for at det bedre end de jordiske våben skal afværge de vantroendes stormløb.

Samtidig samler kejser Konstantin senatorer, adelsmænd og kommandanter omkring sig for med en sidste tale at opildne deres mod. Han kan ganske vist ikke som Mehmet love dem umådeligt bytte. Men han skildrer, hvilken ære de vil indlægge sig i kristenhedens og hele den vesterlandske verdens øjne, hvis de afslår dette sidste afgørende angreb, og hvilken fare de bliver udsat for, hvis de bukker under for mordbrænderne. Mehmet og Konstantin ved begge, at denne dag bliver afgørende for århundreders historie.

Så begynder den sidste scene, en af de mest gripende i Europa, undergangens uforglemmelige ekstase. I Hagia Sophia, datidens mest pragtfulde katedral, der efter forsoningen mellem de to kirker var levet

forladt af de troende af begge kategorier, samler de dødsdømte sig. Hele hoffet, de adelige, den græske og romerske gejstlighed, de genuesiske og venetianske soldater og matroser, alle i rustning og bevæbnede, samler sig om kejseren. Og bagved dem knæler tusinder og atter tusinder af mumlende skygger, stumme og fulde af ærefrygt – folket, bøjet og knuget af angst og sorger. Og lysene, der møjsommeligt kæmper med mørket under hvælvingerne, får denne endrægtigt knælende, bedende masse til at se ud som et eneste legeme. Det er Byzans' sjæl, der her beder til Gud.

”Det østerlandske riges sidste messe, dødsmissen, er begyndt.”

Nu opløfter patriarken sin mægtige, manende røst, korene svarer ham syngende, endnu en gang lyder Vesterlandets hellige, evige stemme, musikken, i dette rum. Så træder den ene efter den anden – kejseren først – hen foran alteret for at modtage troens trøst, og det mægtige rum genlyder til op under hvælvingerne af bønnens uophørlige brus. Det østerlandske riges sidste messe, dødsmissen, er begyndt. Thi for sidste gang har den kristne tro levet i Justinians katedral.

Efter denne gribende ceremoni vender kejseren kun på et flygtigt besøg tilbage til sit palads for at bede alle sine undergivne og tjenere om tilgivelse for al den uretfærdighed, han nogensinde måtte have begået mod dem. Derpå kaster han sig på sin hest og rider – nøjagtigt som Mehmet, hans store modstander i samme stund – fra den ene ende af voldene til den anden for at opildne soldaterne. Natten har sænket sig dybt. Der høres ingen stemmer mere, ingen våben klirrer. Men i stor sindsbevægelse afventer tusinderne inden for murene dagen og døden.

Kerkaporta, den glemte dør

Klokken et om morgenen giver sultanen signal til angreb. Den mægtige standard bliver foldet ud, og med et eneste skrig, ”Allah, Allah il Allah!”, kaster hundredtusind mennesker sig med våben og stiger og reb og entrehager mod murene, mens trommer brager, fanfarer gjalder, og pauker, cymbler og fløjter blander deres skærende lyde med menneskers skrig og kanonernes torden. Ubarmhjertigt bliver først de uøvede tropper, bashibozug’erne kastet mod murene – deres halvnøgne legemer tjener kun som rambukke i sultanens angrebsplan, bestemt til at trætte og svække fjenden, inden kerne-

Konstantin XI om morgenen den 29. maj 1453. Maleri af Iannis Nikou.

tropperne bliver sat ind til de afgørende stormløb. Med hundrede stiger løber de i mørket, drevet frem af pisk, klatrer i bølger op ad murene, bliver kastet ned igen, stormer atter frem, igen og igen. For der er ingen vej tilbage. Bag dem, bag dette værdiløse menneskemateriale, der kun er bestemt til at skulle ofres, står kernetropperne, der bestandig driver dem fremad til den næsten visse død. Endnu har forsvarerne overtaget, de talløse pile og sten kan ikke udrette noget mod deres ringbrynjer. Men den virkelige fare – det har Mehmet regnet rigtigt ud – er trætheden. Iført de svære rustninger, i stadig kamp mod de lettere tropper, der ustandselig presser på, så at de må styrte fra det ene angrebepunkt til det andet, sætter de en stor del af deres kraft til på nødtvungent at være i defensiven. Og da morgenen efter to timers kamp begynder at gry, og den anden stormtrop – anatolierne – stormer frem, bliver kampen straks farligere. For disse anatolierne er vel-disciplinerede krigere, øvede og ligeledes

udstyrede med ringbrynjer, desuden er de i overtal og helt udhvilede, mens forsvarerne snart må beskytte det ene sted, snart det andet mod gennembrud. Men endnu bliver angriberne overalt kastet tilbage, og sultanen nødsages til at sætte sine sidste reserver, janitsharerne, ind, kernetroppen, den ottomanske hærs elite. I egen høje person stiller han sig i spidsen for de tolv tusind unge, udsøgte soldater, de bedste i datidens Europa. Og med ét eneste skrig kaster de sig over den udmattede modstander. Det er på høje tid, at alle kirkens klokker nu giver sig til at ringe for at kalde de blot nogenlunde kampdygtige hen til voldene, og man henter matroserne fra skibene, for nu begynder den afgørende strid.

Skæbnesvangert nok for byens forsvarere rammer et stenkast føreren for genueserne, den kække condottiere Giustiniani, der hårdt såret bliver båret tilbage til skibene, og hans fald får et øjeblik forsvarerne til at vakle. Men i næste nu kommer kejseren

selv ridende for at hindre det truende gennembrud, og endnu engang lykkes det at vælte stormstigerne. Beslutsomhed mødes af den yderste beslutsomhed, og et øjeblik synes Byzans at være reddet – den yderste nød har sejret over det vildeste angreb. Da afgør et tragisk uheld, et af disse mystiske sekunder, som historien i sin uransagelige vilje undertiden skaber, med ét slag Byzans' skæbne.

Der er sket noget helt usandsynligt. Et par tyrkere er trængt ind gennem en af de mange brecher i ydermurene, ikke ret langt fra det egentlige angrebssted. De vover ikke at gå frem mod indermuren. Men da de nysgerrigt og planløst går rundt mellem den første og anden bymur, opdager de, at en af de mindre porte i den indre bymur, den såkaldte Kerkaporta, ved en ubegribelig fejltagelse står åben. Det er i virkeligheden kun en lille dør, som er beregnet til fodgængere, når de store porte endnu ikke er lukket op. Netop fordi den ikke har nogen militær betydning, har man i den sidste nats almindelige ophidselse åbenbart glemt dens eksistens. Til deres store undren finder janitsharerne nu denne dør midt i det faste bolværk bekvemt lukket op for dem. Først frygter de en krigslist, da det forekommer dem usandsynlig vanvittigt, at denne dør, Kerkaporta, søndagsfredeligt står åben lige ind til byens hjerte, mens der ellers tårner sig tusinder af lig op foran hver eneste breche, luge eller port i fæstningsværkerne, og brændende olie og kastespyd suser ned over dem. De tilkalder forstærkninger, og uden at møde nogen som helst modstand, trænger de med en hel deling ind i den indre by og falder uventet de intetanende forsvarere af ydermuren i ryggen. Et par krigere får øje på tyrkerne bag deres egne rækker, og opløfter det skæbne svangre skrig, der i ethvert slag er mere morderisk end alle kanoner, det falske skrig "Byen er indtaget", og dette skrig nedbryder al modstand. Lejetropperne, der tror sig forrådt, forlader deres poster for i rette tid at nå til havnen og om bord på skibene. Forgæves stormer Konstantin med nogle få trofaste mænd løs på angriberne, han falder, dræbt og uigenkendt midt i kamptumlen, og først næste dag kan man i en ligdyngse se af de purpurfarvede sko, smykket med guldørne, at den sidste østromerske kejser har mistet livet samtidig med sit rige. Et støvgran tilfældighed, Kerkaporta, den glemte dør, har været afgørende for verdenshistorien.

Korset styrter ned

Tit leger historien med tal. For lige på slaget tusind år efter, at Rom blev plyndret så mindeværdigt af vandalerne, begynder

plyndringen af Byzans. Frygteligt holder sejrherren Mehmet ord, tro mod sin ed. Efter den første nedslagning overlader han i flæng sine krigere huse og paladser, kirker og klostre, mænd og kvinder og børn som bytte, og som djævle jager tusinderne gennem gaderne for at komme hinanden i forkøbet.

"Aldrig vil menneskeheden fuldt ud erfare, hvor megen ulykke der i hin skæbnestund trængte ind gennem den åbne Kerkaporta."

Den første storm gælder kirkerne, for dér findes de gyldne kar, dér funkler ædelstene, men hvor de bryder ind i et hus, hejser de straks deres banner udenpå, for at de efterfølgende kan vide, at byttet her allerede er beslaglagt, og dette bytte består ikke blot af ædelstene, stoffer og penge og rørligt gods, men kvinderne er også bytte til serail'erne, mændene og børnene til slavemarkedet. Skarevis bliver de ulykkelige, der har søgt tilflugt i kirkerne, drevet ud med piskeslag. De gamle bliver myrdet, da de kun er unyttige munde at mætte og usælgelig ballast. De unge bliver bundet sammen som kvæg og trukket bort, og samtidig med plyndringen raser en vanvittig ødelæggelsestrang. Hvad korsfarerne under deres måske lige så frygtelige plyndringer har levnet af værdifulde relikvier og kunstværker, bliver sønderslået, sønderrevet, sønderflænget af de rasende sejrherre. De kostbare billeder tilintetgjort, de herligste statuer hugget i stykker. Bøgerne, hvori århundreders visdom og den græske tænkning og digtnings uødelige rigdom skulle have været bevaret i al evighed, brændt eller bortkastet af ligegyldige hænder. Aldrig vil menneskeheden fuldt ud erfare, hvor megen ulykke der i hin skæbnestund trængte ind gennem den åbne Kerkaporta, og hvor meget af den åndelige verden, der gik tabt under plyndringerne af Rom, Alexandria og Byzans.

Først om eftermiddagen oven på den store sejr, da massakrerne er endt, drager Mehmet ind i den store erobrede by. Stolt og alvorsfuld rider han på sin prægtige hest forbi de vilde plyndringsscener uden at kaste et blik på dem, trolig holder han sit løfte om ikke at forstyrre soldaterne i deres frygtelige virksomhed. Hans første skridt gælder ikke vinding, for han har vundet alt. Stolt rider han hen til katedralen, Byzans' strålende

midtpunkt. I over halvtreds dage har han fra sine telte stirret længselsfuldt over mod Hagia Sophias lysende, uopnåelige kuppel. Nu kan han som sejrherre skride ind ad dens bronzedør. Men endnu engang behersker Mehmet sin utålmodighed. Først vil han takke Allah, inden han indvier denne kirke til ham til evig tid. Ydmyg står sultanen af hesten og bøjer hovedet dybt ned mod jorden i bøn. Så tager han en håndfuld jord og strør den på sit hoved for at minde sig selv om, at han også engang skal dø og ikke må være indbildsk på grund af sin triumf. Og først efter således at have vist sin Gud sin ydmyghed rejser sultanen sig og træder som Allahs første tjener ind i Justinians katedral, den hellige visdoms kirke, Hagia Sophia.

Nysgerrig og betaget betragter sultanen den herlige bygning, de høje hvælvinger med lysende marmor og mosaikker, de spinkle buer, der fra mørket løfter sig op mod lyset. Han føler, at dette ophøjede bønnens palads ikke tilhører ham, mens hans Gud. Straks sender han bud efter en imam, der bestiger prædikestolen og derfra forkynder den muhamedanske trosbekendelse, mens padishahen med ansigtet vendt mod Mekka fremsiger den første bøn til Allah, herskeren over alle verdener, i denne kristne katedral.

Allerede næste dag får håndværkerne det hverv at fjerne alle tegn på den tidligere tro; altrene bliver revet bort, de fromme mosaikker malet over, og Hagia Sophias højtsiddende kors, der i tusind år har bredt sine arme ud for at favne al jordens smerte, styrter ned med et dumpt brag.

Højt gjalder braget mod stengulvet gennem kirken og langt ud over den. For hele Vesterlandet skælver ved dette fald. Den skrækindjagende nyhed giver genlyd i Rom, i Genua, i Venedig, i Florens. Den ruller som en advarende torden over til Frankrig, til Tyskland, og gysende indser Europa, at en skæbnesvangert tilintetgørende magt – takket være dets sløve ligegyldighed – er trængt ind gennem den ulykkeligvis glemte dør, en magt, der i århundreder vil binde og lamme dets kræfter.

Men hverken i historien eller i det menneskelige liv bringer beklagelse et tabt øjeblik tilbage, og tusind år kan ikke tilbagekøbe et eneste øjeblik forsømmelse.

Kilde: Beretningen er oversat fra hjemmesiden "Prospero's Isle" -

<https://www.prosperosisle.org/spip.php?article956>

Mehmed 2 rider ind i Konstantinopel.

Et udvalg af sommerens kulturelt berigende indslag

08.29 I Kalundborg overfaldt en mand ved navn Abdulaziz Mahamed Khalif Bamukhtar en anden mand med knivstik. Den overfaldnes tilstand er "kritisk". (*Den Korte Avis 29/8*)

08.27 I Aarhus N overfaldt 7 somaliere 2 danskere med knive og slagvåben og røvede et større kontant beløb fra dem. (*Den Korte Avis 29/8*)

08.25 I Aarhus N blev en 16-årig pige til-delt lussinger og kaldt luder af to mænd, hun ikke kender – begge med mellemøstligt udseende. Det lykkedes hende at flygte. (*BT 27/8*)

08.23 Ved Allerød Station blev en 23-årig mand frarøvet sit ur af to mænd af mellemøstligt udseende. (*Politiets Døgnrapport 24/8*)

08.20 En syrisk statsborger blev ved Retten i Sønderborg idømt syv års fængsel og udvisning for indsmugling af 5 kilo kokain. (*24nyt 21/8*)

08.20 I Aarhus standsede en mand med mellemøstligt udseende tre unge cyklister med sin bil, steg ud overfaldt dem med slag og spark og smadrede to af cyklisternes telefoner ned i asfalten. (*24nyt 21/8*)

08.20 Flere end 200 muslimer deltog i begravelse i Aarhus på trods af forbud mod forsamlinger på flere end 200. (*JP 20/8*)

08.17 Der er indledt retssag mod tre udenlandske mænd, som tiltales for en stribe grove voldtægter samt røverier mod de voldtagne flere steder i Danmark. (*Lokalavisen 17/8*)

08.15 I Aarhus overfaldt en større gruppe "unge" en 15-årig dreng med slag og hældte urin ud over ham. (*Politiets Døgnrapport 16/8*)

08.15 En flok støjende indvandrere chikanerer og truer et modent par i Sydhavnen på det groveste, efter at parret har bedt dem dæmpe sig lidt. (*BT 17/8*)

08.14 På Randersvej i Aarhus overfaldt en afrikaner en tilfældig 30-årig dansk mand med slag og spark. (*Politiets Døgnrapport 15/8*)

08.13 Aarhus Festuge aflyses efter en voldsom stigning i antallet af covid19 ramte i Aarhus. Over halvdelen af de nye smittede er somaliere. (*Den Offentlige 12/8*)

08.12 En 15-årig dreng fra Saksøbing blev overfaldt af 4 unge mænd af mellemøstligt udseende i en gangtunnel ved Maribo Banegård. De slog og sparkede ham, indtil han gav dem sine høretelefoner. (*Lokalavisen 13/8*)

08.12 Fire medlemmer af den berygtede Levakovic-familie blev sigtet for tricktyverier. De udgav sig for corona-service-medarbejdere. (*Ekstra Bladet 12/8*)

08.11 Sundhedsstyrelsen oplyser, at 500 deltagere ved somalisk begravelse medførte smittespredning. 7 ud af 10, der blev smittet med corona i sidste uge, var "af anden etnisk herkomst". (*BT 11/8*)

08.08 En 42-årig mand af anden etnisk herkomst tæskede sin kone ihjel i Birkerød og forsøgte efterfølgende at myrde en mand i Lyngby med knivstik. (*BT 9/8*)

08.07 Retten i Odense idømte en tyrker fængsel og udvisning for handel med pistol. (*Ekstra Bladet 8/8*)

08.06 Politiet anholdt præventivt 24 bevæbnede udlændinge, før de kunne fortsætte en klanfejde, som i længere tid har hærget kvarteret omkring Motalavej i Korsør. (*TV2 øst 6/8*)

08.04 Masseslagsmål mellem bander i Korsør. (*BT 4/8*)

08.04 15-årig dansk dreng blev jagtet gennem Fælledparken af 14-15 unge "af anden etnisk herkomst" og søgte tilflugt på Rigshospitalet. BT oplyser om mange tilsvarende sager i samme område. (*BT 21/8*)

08.03 Tre unge med navnene Ali, Abdullah og Yehya blev ved retten i Lyngby idømt fængselsstraf for at franarre 157 ældre 11 millioner. (*BT 3/8*)

08.05 En 17-årig somalier blev ved Retten i Glostrup idømt 3½ års fængsel for en meget brutal voldtægt af en 31-årig kvinde i et buskads i Taastrup. (*SN.dk 6/8*)

07.26 I Åbyhøj blev en 55-årig mand slået ned af to somaliere og frarøvet sin pung. (*Lokalavisen 20/8*)

07.26 To unge danske mænd bliver efter en svømmetur ved Silkeborg tæsket med køller og stukket med knive af 4 unge "af anden etnisk herkomst". Den ene af de overfaldne fik knust ansigtsknogler. (*Ekstra Bladet 27/7*)

07.23 En 55-årig dansk mand bliver i Åbyhøj overfaldt og udsat for røveri af to unge afrikanere. (*Frihedens Stemme 29/7*)

07.22 25-årig somalisk rapper, som var kendt for særdeles voldelige tekster, blev skudt i Aarhus i forbindelse med et opgør i det kriminelle miljø. (*Lokalavisen Aarhus 24/7*)

07.19 En 14-årig dreng blev i Aarhus udsat for vold og røveri af to personer af henholdsvis arabisk og somalisk udseende. (*Lokalavisen Aarhus 20/7*)

07.19 En 26-årig pædagog blev forsøgt myrdet i Vollsmose af en flok "unge", fordi han skulle vidne mod en af de unge i retten. (*Fyens 26/8*)

07.17 Myndighederne kan/vil ikke beskytte Odenses hjemløse mod overgreb fra banden Black Army, som styres af den palæstinensiske Daabas-klan. Myndighederne hjælper til gengæld hjemløse med at flygte fra byen. (*Weekendavisen 17/7*)

07.15 En 14-årig pige blev overgramset af en somalisk mand, da hun var på vej med hjem med bus i Aarhus. Hun ringede til sin mor, som hentede hende ved endestationen, hvorefter manden forsvandt. (*BT 16/7*)

07.13 En udenlandsk statsborger, som lever af dansk bistandshjælp, blev fremstillet i Københavns Byret. Han er blevet sigtet næsten 30 gange tidligere uden at blive udvist. (*BT 13/7*)

07.09 To "svenskere" ved navn Nurettin Nuray Syuleyman og Zacharias Tamer Hamzi idømtes ved Københavns Byret fængselsstraffe for sidste år at have udløst en bombe mod Skattestyrelsen. (*BT 9/7*)

07.07 To unge mænd "af anden etnisk herkomst" blev af Københavns Byret idømt fængselsstraf for voldtægt af en 15-årig dansk pige. (*Ekstra Bladet 7/7*)

07.01 En buskontrollør i Odense overfaldes af en afrikaner, som ikke vil betale. (*Fyens 2/7*)

Danskerne kan med rette kaldes nationalmasochister, for de bliver ved med at genvælge politikere, som påfører dem alle former for vold og ydmygelser.

07.01 Finansministeriet fremlægger en økonomisk analyse, ifølge hvilken indvandrere fra ikke-vestlige lande koster skatteyderne 89 mia. kroner brutto om året. Analysen bygger på tal fra 2017. (*Økonomisk Analyse: Indvanderers nettobidrag til de offentlige finanser i 2017*)

06.30 Den 23-årige syriske indvandrer Mohamad Ahmad Jiblack idømmes fængselsstraf samt udvisning for voldtægt, trusler og kvindevold – senest begået i Nørresundby. (*Frihedens Stemme 4/8*)

06.30 De to bandemedlemmer Mustafa Arabaci og Usmaan Javed blev i Østre Landsret idømt henholdsvis 12 og 11 års fængsel for at have skudt vildt omkring sig under et bandeopgør i Ishøj. Tre andre tiltalte i samme sag blev frifundet. (*Ekstra Bladet 30/6*)

06.29 En syrer gennembankede sin 15-årige datter og hendes danske klassekammerat, da de ville lave en biologi-opgave sammen. Han truede med at skære drengens pik af og dræbe hans forældre. (*BT 20/8*)

06.27 Den tyrkiske kurder Mehmet Ali Yücelbaş overfalder en ung dansk dreng i indkøbscenteret Borgen i Sønderborg, trækker ham ind på et toilet, tvinger ham til at kysse sine fødder, sparket ham i ansigtet, truer med at dræbe hans familie, filmer hele seancen og lægger filmen på facebookgruppen "Huset". Han skal for retten den 14. og 18. august. (*Syrienblog 9/7*)

06.27 To mænd blev i Hjørring overfaldet af en gruppe på fire, da de opfordrede dem til at holde op med at drille et pindsvin. En af de fire, som er af anden etnisk herkomst, slog med knytnæver og en flaske og knuste flere tænder på den ene af de to dyrevenner. (*tv2nord 1/7*)

06.25 To unge mænd, medlemmer af banden Loyal to Familia, er i Østre Landsret blevet idømt fængsel på livstid for et drab og et drabsforsøg, der skete som et led i bandekonflikten i 2017. (*BT 25/6*)

06.24 En blev dræbt og en blev hårdt såret, da der udbrød skyderi i Vollsrose. (*Fyens 25/6*)

06.24 Tayeb Si M'rabet, der stammer fra Algeriet, er sammen med fire andre mænd

blevet tiltalt for at planlægge et røveri i Taastrup. Han er i forvejen blevet udvist af Danmark tre gange. (*KSDHA 24/6*)

06.22 Den 42-årige kurdisk kommunist Özgür Arslan, aktiv i bl.a. Odense for Mangfoldighed, blev ved Retten i Odense idømt en behandlingsdom for flere gange at have voldtaget og udnyttet en 91-årig dement kvinde. (*Uriasposten 25/6*)

06.18 Ved Retten i Glostrup dømtes syv unge mænd, af hvilke de 6 er "af anden etnisk herkomst", for overfald på en ung dansker på Albertslund Station. Voldsmændene slog offeret og forsøgte at kaste ham ud på skinnerne. (*tv2lorry 18/6*)

06.20 En indvandrer, som onanerede foran børn i Slagelse Svømmehal, blev idømt en bøde. (*KSDHA 21/6*)

06.17 Den 17-årige kvindelige tyrkiske kurder Gizem Saadet Yücelbaş er ved Retten i Sønderborg tiltalt for sammen med to medskyldige at have tiltvunget sig adgang til en kvindes hjem, hvorefter hun begik vold og røveri mod offeret. (*fightthepower-withfreespeech 18/7*)

06.10 En 29-årig mand af "mellemøstlig udseende" er ved Retten i Kolding idømt 3½ års fængsel for grove voldtægtsforsøg mod danske kvinder. (*KSDHA 10/6*)

06.07 28-årig sudanese idømmes fængsel på livstid for rovmord på pensionister på Østerbro. (*DR 7/6*)

06.02 Den 20-årige Jasser Yasser Ibrahim blev ved Vestre Landsret idømt fængselsstraf for at have hostet politibetjente i hovedet mens han råbte "corona". Han blev desuden dømt for at være flygtet fra politiet. (*domstol.dk 2/6*)

05.27 To mænd af "anden etnisk herkomst" idømmes ved Københavns Byret fængselsdomme for at have affyret romerlys mod mennesker på gaden og for at have overfaldet en mand, som forsøgte at stoppe dem, med slag og spark. (*Ekstra Bladet 27/5*)

05.25 Tre drenge af "anden etnisk herkomst" chikanerede to unge danske kvinder i Bruuns Galleri i Aarhus, kastede sprit på den ene og tildelte hende en lussing. (*Lokalavisen.dk 25/5*)

05.20 Den 24-årige bandeleder Hemin Dilshad blev ved retten i Næstved idømt fængselsstraf for en voldelig flugt året forinden. Fem andre tiltalte blev dømt i sagen. (*tv2 20/5*)

05.16 Mellemøstlige personer angreb politiet med kasteskyts under en demonstration i Korsør. Flere af voldsmændene var maskerede i strid med maskeforbuddet. Ingen blev anholdt. (*LocalEyes 16/5*)

05.11 I Toftlund sparkede tyrkeren Mehmet Ali Yücelbaş en knallert tilhørende en dansk dreng i stykker. Reparationen løb op i 4900 kr. (*Frihedens Stemme 17/8*)

05.10 I Gellerupparken ved Aarhus blev der afholdt lovstridigt bønnekald, da en forsamling afholdt bønnemøde. Politiet var blevet orienteret, men "kom for sent". (*KSDHA 11/5*)

05.06 En dreng blev ved Odense Banegaard slået og frarøvet et kontant beløb af tre somaliere, som også forsøgte at stjæle hans telefon. (*Politiets Døgnrapport 6/5*)

05.02 Voldtog og slog 4 unge mænd, hvoraf 3 var "af anden etnisk herkomst", en 15-årig dansk pige i et skur ved Sofien-dalsskolen i Haslev. En af gerningsmændene filmede overgrebet. De tiltalte kommer for retten i Næstved 15/9. (*BT6/8*)

06.27 Kys min fod

Interview med bloggeren Steen Raaschou

Steen Raaschou er under anklage for at have bragt sandheden om mord, som alle medier løj om. Vi forsøger at indkredse, hvem "forbryderen" i virkeligheden er.

Bloggen Snaphanens coverbillede.

Harry: Steen, tak fordi du giver dig tid til dette interview. Lad mig lægge ud med et helt grundlæggende spørgsmål:

Hvem er du?

Steen: For at starte med begyndelsen. Jeg er født i 1951, student i 1970. Jeg har primært ernæret mig som professionel fotograf. Det stod ikke skrevet over min vugge, at jeg skulle beskæftige mig med politik. Den pæne overklasse i 50'erne havde den holdning, som også Emma Gad havde, at det er ikke noget, pæne mennesker beskæftiger sig med. Så derfor gik der mange årtier, før jeg skrev et politisk ord. Da var jeg 48. Og det var Sveriges skyld.

Harry: Du var ikke interesseret i politik, før du var 48!

Steen: Nej, selv om jeg var en sen 68'er, blev jeg aldrig politisk i 70'erne af forskellige grunde. For det første på grund af min baggrund. For det andet på grund af nogle borgerlige venner, jeg havde, - blandt andet Peter P. Rohde, som jo var ex-kommunist. Og så for det tredje, fordi jeg boede udenlands. Jeg var lige rundt om universitetet, men forlod det hurtigt. Hvad kunne der ellers ikke være sket?

Harry: Ha ha, så kunne du være blevet som mig.

Steen: Og så boede jeg i Singapore, Hongkong og Paris, så 70'erne gik hen over hovedet på mig. Det var faktisk først i 2001, at jeg skrev mine første politiske ord. Jeg skrev bl.a. en kronik til Berlingerens sammen med Lone Nørgaard om voldtægt i Sverige. For da havde jeg lang erfaring med Sverige, og jeg så, hvad der skete med folk derovre. Det kostede folk livet, voldtægterne eks-

ploderede. Og så provoerede det mig, at jeg ikke kunne skrive i svenske aviser.

Harry: Hvad er din forbindelse til Sverige?

Steen: Det startede nok i 70'erne. Jeg havde medicinstuderende venner, jeg lejede hus sammen med derovre. Jeg arbejdede derovre og tjente mange penge. Omkring 1992 blev jeg gift med en læge, som også har arbejdet meget i Sverige. Vi købte hus sammen, som vi havde indtil 2004. Så på en måde var det Sverige, der valgte mig, og ikke omvendt.

Og så provokerede det mig voldsomt, at jeg efter valget i Danmark i 2001 kunne skrive til svenske aviser og blive behandlet som luft. Før havde jeg altid fået trykt alt, hvad jeg skrev. Så blev jeg nysgerrig, og så kom internettet.

Pludselig kunne man forske under medieoverfladen, og det blev mere og mere interessant.

Harry: Og så startede du en blog?

Steen: Ja, den valgte mig og ikke omvendt. Jeg havde lært Kim Møller, Uriasposten, og nogle af hans venner at kende. Kim lavede Uriasposten i 2003. Året efter var der en af hans venner, der sendte mig et link og skrev: Her er en blog til dig. Den hed Dansk-svensk blogspot. Jeg anede ikke, hvad jeg skulle stille op med den. Jeg brugte den nærmest som et lager.

Harry: Men så kom der vel efterhånden publikum på?

Steen: Ja, jeg kan huske, at jeg en dag pludselig opdagede, at jeg havde 50 læsere. Jeg tænkte, at det var da utroligt. Senere

kom jeg nogle gange op på 50.000 om dagen.

Harry: 50.000!

Steen: Ja, jeg kendte en DN-journalist, som kaldte sig Julia Caesar. Hun skrev i 8 år hver søndag, og det blev kanonstort. Det var starten. Jeg havde aldrig fået en blog, hvis ikke nogen havde lavet den.

Harry: Men på et tidspunkt ændrer du navnet til Snaphanen, eller laver du en ny blog?

Steen: Jeg har en ven, som er medlem af Dansk-Skånsk Forening, og som er meget vidende om Sverige og Skåne, og han foreslog navnet Snaphanen. Det er også bedre. En blog skal hedde lidt ligesom en hund - to stavelser og nogle konsonanter. Så den skiftede navn for 12 år siden.

Harry: Og en snaphane var jo frihedskæmper, så det er vel meget relevant.

Steen: Ja, det er et rigtig godt navn. Bloggen har skaffet mig mange oplevelser: Rejser, venner, invitationer. I dag vil jeg sige, om de venner jeg har, at dem er jeg fandme stolt af. Og man er heller ikke helt så forhadet som i starten. Da Lone og jeg havde kronikken om voldtægter i Sverige, sendte jeg den rundt til mine daværende venner, og da var der nogle af dem, der sagde, at sådan noget svineri ville de slet ikke modtage. Det var slemt. Man var virkelig noget, katten havde slæbt ind i 2003-4 stykker.

Harry: Og det er blevet værre siden?

Steen: Både-og. I det politiske liv er det gået lidt som med Dansk Folkeparti. De er alment respekterede. Der var nogen, vi holdt nytårsaftnen hos dengang. Hun var

radikal, og han var socialdemokrat. Jeg havde lovet mig selv, da jeg forlod Rådhuset, at hvis nogen spørger mig, så vil jeg ikke lyve om, hvad jeg har stemt. Og så spurgte de så alle, og jeg svarede i overensstemmelse med sandheden. Det var sidste gang, jeg blev inviteret. Det var slemt i 2001. I dag ville folk ikke reagere sådan. Så skal man sige Stram Kurs for at opnå det samme.

Harry: På den anden side kan man måske sige, at DF er blevet lidt blødere med tiden?

Steen: Ja, de er blevet lidt for glade for at være kommet ind i varmen.

Harry: Men Snaphanen har også mange besøgende?

Steen: Jeg ved ikke, hvor mange der har været totalt. Det bliver mange millioner. I mange år lå det på 6.000 om dagen. For nylig gik jeg i samarbejde med Dokument i Norge, som har flere medarbejdere og en vis økonomisk og juridisk styrke.

I håndjern

Harry: Men sidste år skete der noget dramatisk, som jeg kun har hørt om andenhånds.

Steen: Ja, det må man sige. Om morgenen den 8. maj sidste år slog jeg øjnene op. Så står der to politifolk over min seng. De har banket en veninde op, som har lukket dem ind, så de ikke skulle bryde døren ned. Der var fem politifolk. De gennemsøger min lejlighed i fem kvarters tid og fortæller mig, at jeg er sigtet efter § 264 d, som handler om at videregive meddelelser eller billeder, som krænker andres integritet – folk i ydmygende situationer. En forståelig paragraf, som jeg mener er bøjet meget kreativt i mit og Tavakolis tilfælde.

Og så bliver jeg lagt i håndjern og kørt på Bellahøj, hvor jeg sidder en time i en celle og glor. Så afhører de mig og tager dna og fingeraftryk.

“så bliver jeg lagt i håndjern og kørt på Bellahøj”.

Harry: Hvad var anledningen til den behandling?

Steen: Det var mordet i Marokko på to nordiske kvinder, som først bliver voldtaget og så myrdet. Det med voldtægten står der ingen ting om i danske aviser, men det kan læses i alle engelsksprogede aviser. Samtlige danske aviser løj også om, at de havde fået hovederne skåret af. Det provokerede Tavakoli og mig, så vi skrev, at det var det, der var sket og, at hvis man ville have sandhedsbevis, så kunne man følge nogle links.

Jeg så også filmen, og det er meget slemt.

Harry: Det er dramatisk at blive ført væk i håndjern på det grundlag.

Steen: Ja, og 264 d er jo ikke en alvorlig paragraf, men jeg bliver anholdt, som om jeg er en farlig terrorist. Det er uden tvivl et politisk signal, som nogen vil sende mig. De tænker måske, at de kan få mig til at holde op med at skrive ”grimme” ting, hvis de forskrækker mig. Der er andre indicier på, at det er politisk. Jeppe Juhl bliver anholdt samme morgen, og det første, en politimand siger til ham, da han kommer til Bellahøj, er: ”Jeg beklager meget. Men det er politisk”.

Straffeloven § 264 d

Med bøde eller fængsel indtil 6 måneder straffes den, som uberettiget videregiver meddelelser eller billeder vedrørende en andens private forhold eller iøvrigt billeder af den pågældende under omstændigheder, der åbenbart kan forlanges unddraget en bredere offentlighed. Bestemmelsen finder også anvendelse, hvor meddelelsen eller vedrører en afdød person.

Stk.2.

Foreligger der under hensyn til oplysnings- eller videregivelsens karakter og omfang eller antallet af berørte personer særligt skærpende omstændigheder, kan straffen stige indtil 3 år.

Jeg så også alle Lars Hedegaards retssager, og er ikke i tvivl om, at der sad nogen og ventede på en kvart chance for at knalde ham. Så vi lever i en spirende politistat.

Man kan gætte på motiverne. Jeg tror, motiverne er, at i 2015 begynder folk for alvor at dø for islamisk terrorisme. De mere kvikke af politikerne tænker måske, at der er ikke andre end os, der kan få skylden for det. For udlændingeloven af 1983 var jo ikke en demokratisk vedtagelse. De vil slå ned på dem, der har gennemskuet dem.

Harry: Hvordan forløb afhøringen?

Steen: De spurgte, om jeg ville have en sagfører til stede. Jeg sagde nej, for jeg har aldrig begået noget kriminelt. Jeg svarer på jeres spørgsmål. Lad os få det overstået.

Harry: De tog også din PC?

Steen: Tre PC'er og hele mit fotolager for 20 år.

Harry: Har du fået dem igen?

Steen: Nej. De har tilbudt, at jeg kan få alt undtagen den ene PC, for på den har de fundet en kopi af mordfilmen fra Marokko. Den får jeg ikke, før jeg er dømt. Den var ikke kriminel, da jeg blev anholdt, men den er blevet kriminel i mellemtiden. Så nu er den bevismateriale.

Kriminel sandhed

Harry: Så går der et års tid, og så bliver du indkaldt igen...

Steen: Ja, til personundersøgelse i Kriminalforsorgen. Det drejer sig om, om man er egnet til samfundstjeneste, om man er fortrukket osv.

Harry: Men når du hverken er anklaget eller dømt for noget, hvordan kommer Kriminalforsorgen så ind i billedet?

Steen: Det spurgte jeg den socialrådgiver, som udspurgte mig, om. Det vidste hun ikke noget om. Jeg gjorde, hvad jeg kunne, for at gøre et godt indtryk, beskrive mit liv, men jeg sagde også noget, hun nok aldrig har hørt før, - at det her er politisk forfølgelse. Eva Selsing havde spurgt, om hun måtte komme med, så hun var også til stede.

Harry: Hvad tror du, der sker nu?

Steen: Tavakolis sag skal for i november, så min kommer næppe for før i februar. Det er den samme film, det drejer sig om. Der var flere, der blev arresteret på det tidspunkt. F.eks. dem, der har Syrienblog på Fyn, og der var en mand i Randers, der blev banket op. Der var tre motiver til at gøre opmærksom på filmen. Nogle var muslimer og voldsdyrkere; så var der os, som gjorde det i sandhedens interesse, fordi 1400 danskere løj om det ifølge Info-media; og så var der nogle, der delte det for sensationens skyld. Vi skal i retten for at gøre opmærksom på, hvad sandheden er om det, som alle medier løj om.

Harry: Løgnen er legal, mens sandheden er kriminel.

Steen: Ja, vi skal i retten for at gøre opmærksom på noget, som alle verdens aviser uden for Danmark skrev om.

Tabte illusioner

Harry: Hvordan tror du, det ender med alt det, vi forsøger at gøre opmærksom på?

Steen: De seneste danske og svenske valg var nedslående. For Sverige var det sidste chance. Demografisk er det løbet dem af hænde. Jeg var mere motiveret for at beskæftige mig med det i alle de år, jeg kunne gøre noget præventivt. Nu er løbet kørt. I år 2100 er der 34% muslimer i Sverige. Da har de grebet magten. Det er kun et mirakel, der kan redde Sverige. For 16 år siden skrev jeg, at når svenskerne vågner, vågner de til et mareridt.

Og der vil formodentlig ikke komme nogen reaktion fra danske vælgere, så det bliver politikerne, der har Danmarks skæbne i deres hænder.

Harry: Og det skyldes vel, at vælgerne ikke er informeret om situationens alvor?

Steen: Den mest almindelige metode for dansk journalistik er at fortie, men desuden kan de pakke alle ubehageligheder ind i vat. Folk, der har to jobs og to børn at se til, ser, hvis det går højt, TV-avisen. Hvor skulle de vide noget fra? Det kan jeg godt

forstå. Jeg troede, at erkendelsen ville stige, men den kan altså også falde, så nationale kun får 12% af stemmerne.

Harry: Så det er svært at bevare optimismen?

Steen: Ja, jeg var mere motiveret før. Jeg har været i gang i 20 år, og det har været et langt tab af illusioner. Det er sådan set godt, at man ikke er så naiv, som da man begyndte.

Når der foregår ting, som tilsyneladende er irrationelle, så er det, fordi man ikke har fundet det rigtige rationale endnu. Hvorfor er EU ikke interesseret i at stoppe strømmen mod Europa, når EU véd, at der kommer 4 mia. flere afrikanere bare de næste 80 år? Selv UNHCR oplyser, at de færreste af dem, der kommer, er flygtninge. Hvorfor lukker vi dem så ind? Og man kan se – navnlig i Sverige – ligegyldigt, hvordan de myrder og voldtager, bliver de ikke smidt ud. Der foregår noget her, som slet ikke giver mening.

World Economic Forum, Davos, EU, FN, Agenda 20-30. Nogen styrer verden på en måde, som for os ser helt irrationel ud, og som intet har med demokrati at gøre. Det danske folk styrer ikke en skid. Vi kan

vælge nogle lakajer, som sidder i Folketinget og justerer lidt på cigaretpriiserne. Det er det demokrati, vi har.

Harry: Man kan nemt forfalde til konspirationsteorier, men noget tyder på, at der foregår noget bag kulisserne, som vi ikke véd.

Steen: Ja, det tyder det stærkt på. De lyver og de lyver. Og så er vi nogen, der leder efter sandheden. Nogle af politikerne véd godt, hvad der foregår, og det er dem, der tjener mange millioner om året, efter at de er gået af som statsministre. Løkke vidste udmærket, hvorfor han tog ned og underskrev Marrakesh, og han vidste udmærket, hvorfor han fik pressen til at holde kæft.

Jeg er bange for, at slaget om Danmark er tabt. Det kan lyde mærkeligt, men på en måde føles det som en befrielse at erkende det. Så længe man tror på, at det kan vindes, kan man ikke slappe af. Man må yde en ekstra indsats. Men når slaget er tabt, kan man ikke gøre andet end at resignere.

Harry: Men vi opgiver ikke håbet om et mirakel. Tak for samtalen.

Eva Selsing: Jeg vil vide, hvem der misbruger deres magt til at jage islamkritikere

Berlingske bragte 24/8 et indlæg af filosofen Eva Selsing, hvori hun beretter om myndighedernes forfølgelse af bloggeren Steen Raaschou, som en tidlig morgen sidste år blev banket op af 5 betjente og ført til afhøring iført håndjern.

Hans forbrydelse: "Steen havde skrevet et indlæg på sin islamkritiske blog »Snaphanen« om henrettelsen af Maren Ueland og Louisa Vesterager Jespersen, begået af en gruppe muslimske mænd. Den såkaldte Marokkosag, som chokerede os alle. I indlægget viste han ikke videoen, men delte et link til den samt et pixeleret screendump. "Eva Selsing slutter sit indlæg: "En fredelig,

dannet, vidende mand på 68 år, som har viet en del af sit voksne liv til at oplyse os andre om multikulturens foruroligende følger - alt det, de etablerede medier og myndigheder fortier. Jeg rystede af raseri før, under og efter.

Der sidder et menneske derinde i systemet, som er ansvarlig for denne forfølgelse.

Som har truffet beslutningen om at chikanere Steen Raaschou, Jaleh Tavakoli og Jeppe Juhl. Som har misbrugt sin magt på det groveste - ikke utænkeligt af politiske årsager. Det har samfundets interesse at vide, hvem den ansvarlige er. Ingen skal misbruge systemet til at retsforfølge fredelige fædrelandskærlige borgere, som blot fortæller sandheden. Ingen.

Sprogfornyelse eller sprogforbristing

Kirsten Damgaard

Psykolog og sproglærer

Ebonics

I USA identificerede man for år tilbage en ny form for engelsk. Nogen kalder det et sprog, andre sprogfolk kalder det en etnolekt. Sproget har fået navnet ebonics, fordi det opstod og videreudvikles i byområder med mange afro-amerikanere. Det er karakteristisk for ebonics, at der opfindes særlige ord (slang), fx ordet honky for hvid mand, særlig udtale, fx "he ax me where the car at", og anvendes forkert grammatik. For kort tid siden var den kendte psykologiprofessor Jordan Peterson gæstelærer på et amerikansk universitet, hvor nogle afro-amerikanske studerende var vrede over hans udlægninger af identitetsbegrebet. Under en heftig diskussion tilbyder Peterson at præsentere videnskabelig dokumentation for sit synspunkt om, at køn ikke er et glideende fænomæn, men et medfødt vilkår. Han blev imidlertid afbrudt af en mandlig studerende, der på flydende ebonics godtgjorde: "we don't need no documentation!"

Flydende forkert

Da jeg var erhvervsvejleder for voksne på Vestegnen i begyndelsen af årtusindet, havde vi mange mandlige kursister, der havde lært sig selv dansk på arbejdspladsen. Der blev ikke blev skelnet mellem stedordene han, hun og dem eller nutid eller datid og ofte heller ikke mellem ental og flertal. Det

sprog kaldte lærerne på Sprogcentret for "flydende forkert". Mændene havde ofte et rimeligt ordforråd, og som regel forstår en person tre gange så mange som det antal ord, han selv anvender, men den nøjagtige mening af det, den indvandrede borger forsøgte at kommunikere, var tit en gåde at hitte rede i. Det siger sig selv, at sådan et sprog kun er delvist anvendeligt, og at brugeren er afskåret fra skriftlige udtryk. Disse borgere var indvandrere, og nogle fik da rettet op på deres tale- og skriftsprog i Sprogcentret under arbejdsløshedsperioder. Det er værre, når unge herfødte ikke magter at tale og skrive korrekt dansk, som det ses i nedenstående historie fra Aarhus V. Det diskvalificerer i videre uddannelse og på jobmarkedet

Perker-århusiansk

Tine Ejby taler med sprogforsker Michael Ejstrup. Weekendvisen 14.02.20:

– *Ph.d.-studerende Ditte Zachariassen har identificeret en ny dialekt i Aarhus V, hvor blandt andet ordstillingen er anderledes, fordi verbet først kommer i tredje led – eksempelvis »I år jeg ringede til banken«. Er det en dialekt?*

»Det synes jeg, det er, for der er ord, som er anderledes, noget grammatik, som er anderledes, og helt sikkert også en masse udtale, som er anderledes end det, vi er vant til fra det vestlige Aarhus.«

– *Nogle kalder det etnolekt, fordi det er*

udviklet i et område med mange etniske minoriteter, men hun kalder det for en ny bydialekt, fordi det tales af folk, der har dansk som førstesprog ..

»Det har hun helt ret i. Lille Signe og lille Mads, der har rødt hår og fregner, de kan også det sprog og bruger det. Så kan det godt være, at deres mor ikke vil have, de bruger det derhjemme, men det er de lige glade med, for så bruger de bare det andet sprog, når det passer sig«.

Der sjuskes med sproget på diverse redaktioner, i nye bøger og i unges talesprog. Det afspejler sig i dårligere skriftligt skolearbejde, meddeler lærerne. Et varieret sprog – ja tak! Men det er en bjørnetjeneste at gøre det danske sprog til et upræcist redskab. Briterne siger: "Anything worth doing, is worth doing well" – derfor er det også besynderligt, at flere (under 50 år) herhjemme taler meget hurtigt og ikke orker at åbne munden ordentligt, så lyden kan komme ud, ligesom en del taler med mad i munden. Dronning Margrethe er en dygtig sprogbruger. Hun varierer sit sprog efter situation og modtager, og eftersom hun fylder 80 i år, bliver der god mulighed for at lytte til en dygtig sprogbruger - på fem sprog.

(Artiklen er skrevet før Dronningens 80-års fødselsdag).

Wallah billa,
du skylder mig
para, habibi!

Daieb!

BASS!

Fakta: Eksempler på perkerdansk:

Wallah = Jeg sværger
Habii = Skat
Bass = Tag den!
Daieb = Okay
Para = Penge
Agrash = "Vogtere" - bruges om politiet, lærere mv. Fungerer som en slags advarsel. "Pas på, læreren har set dig".

Fra reelle problemer til realpolitik

Peter Neerup Buhl

”Valget er læserens,” er de sidste ord i den fhv. udenrigsministers bog, og det er i hvert fald noget, han har ret i. Nemlig, at det er let at udtænke alskens gode politiske planer, men vil folk dem ikke, er de bare snak. Det samme gælder desværre den meste indvandringskritiske debat, for folk stemmer jo bare ikke for idéerne eller rettere de politikere, som vil gennemføre dem. Så er det, man kunne ønske sig mere direkte demokrati, hvor folk kan tage stilling til konkrete spørgsmål i stedet for personer. Det, synes Møller paradoksalt nok, vil føre til en mere usaglig politik, uden sammenhæng og ansvar, og politikere tvinges til at skulle administrere valg, de er uenige i, hvilket strider mod Grundloven. Disse indvendinger holder dog ikke, al den stund der alligevel sjældent placeres et ansvar, og der føres allerede politik fra kompromis til kompromis, det ”politisk mulige” for hvert enkelt emne, ingen rigtigt er tilfredse med, og uden konsekvens, så folkeafstemninger vil blot være endnu en uønsket begrænsning, politikere må handle indenfor, intet principielt nyt.

Møllers ”fire isbjerge” er den demografiske, den økonomiske, den økologiske og den demokratiske udfordring, både Danmark og verden står overfor. Over for de indskutabelt store problemer taler han meget for en ”offensiv, konstruktiv politik” med ”aktivt diplomatisk og politisk engagement” fra Danmarks side. Det lyder igen meget godt på papiret, men ser man på de hidtidige frugter af vor (og Vestens) kostbare indblandingforsøg, fyldes man af skepsis over for denne iver efter at gøre ”noget” i stedet for ingenting, hvilket sidste i det mindste klart vil definere et lands skæbne som dets eget ansvar. Dét må i hvert fald være udgangspunktet for ethvert frugtbart samarbejde til gensidig gavn – ikke såkaldt riges håndsrækning og formaninger til ulandenes uvorne børn (hvor rammende denne karakteristik så ellers er).

Per Stig Møller:

De fire isbjerge Om verdens største udfordringer

Gyldendal, 2018.
194 sider.

Den samme aktivisme for aktivismens skyld ligner Møllers forsvar for et stærkt EU. Dét opstår jo heller ikke bare ved at tale om det, igen viser praksis, at selv om EU giver de små medlemslande en ”medindflydelse” og ”betydning” i det såkaldte internationale samfund, kræver EU omvendt endnu større indrømmelser af de små lande, som vejer tungere for deres livsinteresser end et ord med på vejen i diverse foras snak om ”en bedre verden”.

”Mens en masse politikker, der kræver betydelige afsavn fra europæerne, udpeges som nødvendige, er remigration åbenbart ”umulig”.”

Møller taler meget om den nødvendige resolute handling, men vil åbenbart ikke denne over for masseindvandringen. Han omtaler den stigende muslimske tilstedeværelse som en naturlov: ”I alt vil Europa gå fra 25,8 millioner muslimer til et sted mellem 58 og 75 millioner i 2050 ud af en samlet befolkning på omkring 530 millioner mod 520 i 2016. Lykkes integrationen ikke, er der lagt op til store konflikter.” Ja, han spørger tilmed, om Danmark måske er muslimsk anno 2080. Hjemsendelser i større stil overvejes slet ikke. Mens en masse politikker, der kræver betydelige afsavn af europæerne, udpeges som nødvendige, er remigration åbenbart ”umulig”.

Men selv i integrationsspørgsmålet vil Møller tage overdrevent nænsomt fat, fordi vi angiveligt ikke kan kræve respekt for mindretal i fx Myanmar og Mellemøsten og så samtidig føre hård assimilationspolitik her. ”Vi kan ikke føre et dobbeltbogholderi vedrørende menneskerettighederne.” Det viser dog så bare endnu en gang, hvor skadelig international aktivisme er for vore egne livsinteresser. Rent bortset fra, at behandlingen af nyligt, frivilligt indvandrede menneskemasser ikke bør sidestilles med rodfæstede ægte minoriteter. Møller mener ikke, at der er forskel på andengenerationsindvandrere og ”de danskere, der kan

tælle deres danske aner endnu flere generationer tilbage”. Det er dog en ganske naiv opfattelse, at mennesker, der indtil for ganske nylig havde rod et andet sted (og i vor moderne verden faktisk ret permanent fortsat vil have det), uproblematisk har samme loyalitet over for værtslandet som indfødte, uanset hvad de så ellers er.

Ikke kun fra den primært muslimske verden, men også fra Afrika vokser presset, idet den ugentlige befolkningsvækst dér svarer til den samlede aktuelle tilstedeværelse af ulandsmennesker i Danmark. Tankevækkende nok antyder Møller, at Europas svaghed over for omverdenen ikke er et specifikt moderne kulturfænomen. Han citerer renaissancehumanisten Michel de Montaignes ord fra 1580 om, at tyrkernes succes skyldtes, at de ikke som europæerne var blødsødne og kvindagtige: ”Det folk, der for tiden forekommer at være det stærkeste i verden, er tyrkerne... De mest krigeriske folk er i vore dage også de mest rå og uvildende.” Europæerne vil heller ikke i dag kunne konkurrere i krigeriskhed, men må rationelt og civiliseret indse egen interesse i at tilbagevise de førmodernes indtrængen. Dét prioriterer Møller dog ikke så højt, som at vi skal pøse midler i dem, der vil os til livs.

Møller priser tilmed det store flertal af indvandrere, som angiveligt har løftet Vestens økonomier. Og igen hans værdsættelse af ”aktivitet” for dennes egen skyld: Uden indvandringen ”var aktiviteten blevet nedsat. Takket være den er der grønthandlere, kiosker, blomsterhandlere, som holder åbent, hvor de etniske danskere, franskmænd,

svenskere etc. ellers havde givet op." Dette er jo ligesom i hyldesten til EU en ublu fremhævelse af små fordele, mens de gigantiske ulemper bare må accepteres. Og at der overhovedet er tale om fordele, skyldes kun i begge tilfælde, at der allerede (med vilje?) blev ført en dårlig politik, som en tid kunne få indvandring og EU til at fremstå som relative goder – skabe "behov" for dem.

Ikke overraskende er Møllers største bredside reserveret "populisterne", hvis sprog angiveligt består af "fængende, letfattede sætninger, der appellerer til fordomme og følelser", ikke mindst "den tankeløse gentagelse af det, der til sidst lader det hænge

i luften som en kliché, hvor gentagelsen af den rammende billeddannelse til sidst bliver til en nærmest selvindlysende sandhed, måske alene på grund af det tilsyneladende smarte". Denne karakteristik rammer dog vel mindst lige så træffende den herskende mainstream, hvis fraser om åbenhed, tolerance, berigelse og medindflydelse tenderer mod at blive en parodi, efterhånden som de konkrete frugter modnes. Møller har sandelig ret i sin påpejning af mange problemer, herunder de rigestes hensynsløse ragen til sig. Men som hans segment altid siger om populisternes: Fordi de har ret i diagnosen, har de ikke nødvendigvis ret mht. kuren. Modsat populisternes har Møller faktisk haft rigeligt med praktisk lejlighed til

at implementere sine løsninger, og hans bog er i sig selv et bevis på den store afstand fra hensigt til resultat.

"Naturligvis må vi gå ud fra, at en flygtning kun opholder sig hos os midlertidigt. Derfor får en sådan kun midlertidig opholdstilladelse. Når den udløber, tager vi stilling til, om forholdene er forandret så meget, at man kan ophæve opholdstilladelsen og bede vedkommende rejse tilbage."

Per Stig Møller (Konservative)
i *Berlingske Tidende* 16/2 1988.

Italien er en ikke-fungerende stat

Torben Snarup Hansen

Folkevandring over Middelhavet

Pantelleria, Lampedusa, Gozo og Malta er små øer syd for Sicilien - relativt tæt på den nordafrikanske kyst. De to første er italienske, og de to sidste udgør en selvstændig stat. Gennem mere end et årti har de været mål for en folkevandring fra den nordafrikanske kyst, hvor menneskesmuglere og europæiske "humanitære" aktivister befordrer illegale immigranter i større og mindre fartøjer - især skrøbelige joller. Invasionen kommer hovedsageligt fra Marokko, Algeriet og frem for alt Tunesien. Dertil kommer et stort antal "flygtninge" fra Bangla Desh, Pakistan, Afghanistan, Syrien, Nigeria, Elfenbenskysten og andre afrikanske stater. Allerede i år 2011 landede 260 både på Lampedusa med 7.500 tusinde "asylansøgere", og i løbet af sidste uge i juli måned ankom 11.000. Men også på Siciliens kyster - især stranden ved Ragusa - landsættes illegale immigranter. De første syv måneder af 2020 ankom 14.008 personer, hvilket er en tilvækst på 268 procent i forhold til den samme periode i 2019, da antallet var 3.800. ¹

På Lampedusa opfører mange af de unge tunesere sig afskyeligt. En kvinde klager over, at de har opført sig uterligt mod hendes datter og spist hendes hunde. For nogle år siden skete noget lignende i Rom, hvor de herreløse katte blev spist af illegale

Afrikanske mænd i Milano.

afrikanere. Matteo Salvini fra oppositionspartiet Lega sender en advarsel: "De gør som det passer dem, de spytter og smitter andre og tager italienerne som gidsler!" I den norditalienske by Treviso blev det i juli måned påvist, at af 300 "migranti" er 157 asylsøgende "positive" med corona. Også i Ligurien har smitten bredt sig. Ifølge italiensk fjernsyn gælder det samme på Malta. ²

Øverste politichef Franco Gabrielli slår alarm og erkender, at tilstrømningen af unge afrikanere "ikke altid respekterer reglerne" og dermed truer den offentlige orden, men han forudser, at de "irregulære immi-

granter vil - altså futurum- vende hjem til deres land". Det er dog usandsynligt, at centrum-venstre-regeringen vil gribe ind og standse den massive folkevandring. Alene på Lampedusa lander hver time et fartøj med immigranter. Statsminister Giuseppe Conte nøjes med at erklære: "Vi kan ikke tolerere ulovlig indvandring..." Også udenrigsminister Luigi Di Maio serverer kun tomme fraser og nøjes med at appellere til EU-kommissionen om at "handle øjeblikkeligt" og pålægge de øvrige stater at fordele titusinder af immigranter.

Italiens regering har gjort landet til en vasal under globalistiske magthavere.

¹ <https://www.ilgiornale.it/news/politica/migranti-oltre-21mila-sbarchi-e-governo-smonta-i-dl-salvini-1883714.html>

² <https://www.ilgiornale.it/news/cronache/racconto-choc-immigrati-si-sono-spogliati-davanti-mia-figlia-1882285.html>
<https://www.lenius.it/migranti-2020>
<https://www.ilgiornale.it/video/politica/migranti-salvini-fanno-che-vogliono-sputazzano-e-infettano-1882491.html>

Minder om folkefællesskabet

Peter Neerup Buhl

Ud over at være en medrivende fortælling om en livsrejse fra en barndom under beskedne kår i den yderste provins til en ungdom på universitetet er hovedtemaerne i første bind af Riis-Knudsens erindringer behandlingen af de tyskvenlige danskere efter Besættelsen, idet hans far var SS-frivillig, samt nedgangen af uddannelsessystemets kvalitet i Danmark siden hans skole- og studietid.

Man behøver jo heller ikke at have nazistiske sympatier for at indse uretfærdigheden i at straffe med tilbagevirkende kraft dem, der under Besættelsen blot fulgte opfordringen fra de politikere, som efter krigen blev belønnet med magten på ny. Ej heller kræves der en særlig odiøs verdensanskuelse for at indse den afgrundsdybe uvidenhed, der hersker blandt moderne studerende selv på universiteterne, især ikke når den sættes i relief af kravene og det drabelige pensum indtil for ca. 50 år siden, hvilket PHRK udførligt gennemgår.

”Det er i sandhed et paradoks, at det ”antinazistiske” hysteri kun er tiltaget med den tidsmæssige afstand til epoken, hvor nazismen var en reel trussel.”

Povl H. Riis-Knudsen:

Evigt ejes kun det tabte Barndoms- og ungdomserindringer i krigens skygge 1949-1970

Forlaget mellemsgaard, 2020.
500 sider. Kr. 299,95.

Frem til ca. 1970 var der heller ikke den i vor tid så hærgende politiske korrekthed. Det er i sandhed et paradoks, at det ”antinazistiske” hysteri kun er tiltaget med den tidsmæssige afstand til epoken, hvor nazismen var en reel trussel. Ti år efter krigen mødte de færreste, som var pro-nazistiske under Besættelsen (og bagefter), problemer i deres færden, beretter PHRK. ”Samfundet var langt mere demokratisk og tolerant end i dag.” Men dog var de uretfærdigheder, den unge Povl registrerede, så graverende, at de blev drivkraften i et i forvejen oprørsisk sind til at indtage det forkætrede standpunkt. Man kommer til at tænke på Viggo Hørup, hvis oprørskhed angiveligt blev provokeret af landsbydrenge møde med arrogante storbyboere – men her er modsætningerne forstørret op til verdensmagters kamp.

I bogen skildres, hvordan mediernes allerede i 60’erne slog det stort op som en trussel, da en aldeles inkompetent lille håndfuld personer stiftede et ”nynazistisk” parti. Således er den toneangivende venstrefløjs ”kamp” jo blevet retfærdiggjort lige siden. Forfatteren er i mediernes blevet præsenteret som en skør eller ondartet fanatiker, men hans skildringer også af modstandere er i bogen generelt langt mere nuancerede end den behandling, han selv er blevet genstand for. PHRK var en meget seriøs og dygtig universitetsstuderende, og en af hans lærere kommenterede advarende hans politiske engagement: ”De vil på den vej, De slår ind på, komme til at møde mennesker, der ikke når Deres niveau.” Det gjaldt så vist både tilhængere og modstandere.

Også andre end akademikere kan ærgre sig over, at PHRK blev fanget af den politisk mest belastede ideologi og således blev en paria, når han med større virkning kunne være blevet en nationalsindet kulturkritiker med stor pondus – så fremragende er han til at besynge kontinuitetens og historiens værdi. Men han er selv et markant eksempel på, at vi er bundet af vore rødder. Han kan heller ikke slippe sin ”biologiske verdensanskuelse”, skønt han medgiver, at hans fag og lidenskab er det åndshistoriske, mens hans verdensanskuelse er et ”instinkt”. Man kan ikke undgå at få den tanke, at de biologiske elementer i hans tænkning er udvalgt for at understøtte de åndelige forhold, han så præcist fornemmer. A la den danske filosof Ludvig Feilberg, om hvem det i Dansk Biografisk Leksikon siges, at han betragtede sin lære som na-

turvidenskabeligt underbygget, men at den trods de anvendte naturvidenskabelige udtryk og analogier rigtigere må betegnes som en ”subjektiv, naturpoetisk-religiøs lære med karakter af forløsningslære og sigtende på en forædling af sjælelivet.” Parallellen vil måske ikke behage PHRK, men den kan faktisk ses som en ros – at hans opgør er åndshistorisk bestemt, ikke en racebiologs gøren mennesker til dyr.

”Når man i dag skal definere danskhed, er det som oftest noget med demokratiske traditioner og respekten for menneskerettighederne – altså nøjagtig alt det, der har tilintetgjort danskheden,” skriver PHRK i en af de mange principielle betragtninger, han på relevante steder krydrer sine erindringer med. Hans iagttagelse er rigtig, men en indvending kan være, at han har tendens til simpelthen at indtage den modsatte holdning af mainstreams. Foragten for demokratiet er en konstant, og han citerer Churchill: Fem minutters snak med en gennemsnitlig vælger er det bedste argument imod demokrati. Dette har Churchill dog næppe sagt – men han mente derimod, at demokrati er den værste styreform ”bortset fra alle andre”. Problemet med de andre former er jo ikke mindst, at de faktisk mere end demokratiet (som trods al snak netop også er en mangelvare i dag) er afhængige af ledelsens kvalitet, for hvilken der slet ikke er nogen garant. Demokratimodstandere forestiller sig de bedste blandt deres egne ved magten, men praksis bliver oftest noget andet. Hvilket ikke modsiger, at et autoritært styre som midlertidig nødløsning kan være relevant.

”PHRK ville fx have været udmærket som kommentator eller ”ekspert” i politiske, historiske og tyske forhold, ikke mere ideologisk farvet end så mange andre af disse, men givetvis mere vidende.”

"Kun en voldelig og blodig revolution vil kunne redde folket," er PHRK's mistrøstige konklusion af sine politiske erfaringer. Kan ske, han havde denne holdning fra starten, ideologien iboende, men efterhånden er den desværre blevet stadig stærkere empirisk begrundet. Det "liberale demokrati" er jo apartheid-agtigt i sin forskelsbehandling af nationale og antinationale strømninger og fortsætter ud ad én tangent på tværs af folkelige præferencer. PHRK's egen skæbne er typisk for tidsånden. Han kan vel siges at stå for en streng og kompromisløs opfattelse, men sammenlign med en modpart med en totalitær, rigid mentalitet, lad os sige kommunisten Hans Scherfig. Han foragtede enhver afvigelse fra den sande stalinistiske linje og var for så vidt på sin boldgade mere ekstrem end PHRK, der har holdt omfattende opgør med Hitler og den historiske nazisme. Og dog er Scherfig stadig på en piedestal, mens der til PHRK kun er et hul, han næppe kommer op af, medmindre han konverterer til venligboer. PHRK ville fx have været udmærket som kommentator eller "ekspert" i politiske, historiske og tyske forhold, ikke mere ideologisk farvet end så mange andre af disse, men givetvis mere vidende.

Den uretfærdighedsfølelse, der driver forfatteren, er således begrundet. Han har ret i, at fortielsen af tyskernes skæbne i de sovjetbesatte områder ved krigsslutningen var et barbari, der burde have mindst samme omtale som det velkendte holocaust. Men igen: At andre opførte sig sådan, gør jo ikke nazismen bedre. Og hans ideologiske indretning får ham til at se opløsningen af det harmoniske 50'er-samfund som en ond-sindet plan: Det gjaldt om at "fjerne folket fra jorden og gøre menneskene rodløse, så de kunne svaje for vinden". Som i så mange sammenhænge er der sikkert planer, men dog mest en teknologisk og økonomisk udvikling, der skaber nye muligheder. Det gælder også indvandringen. En akilleshæl for nationalsindede generelt er måske, at de har været dårlige til at udnytte det nye og har vendt sig imod dette som sådant. "Udvikling" eller innovation er dog i sig selv hverken god eller dårlig – den samme teknologi kan bruges til stik modsatte formål. Det skyldes vel også PHRK's ideologi, at han ser kristendommen som noget fatalt – skønt et kristent Europa i 1000 år har formået at forsvare sig krigerisk imod fjender, hvorfor den aktuelle svækkelse må skyldes noget nyt. I det hele taget er det meste af verdenshistorien jo bevis på, at ingen "verdensanskuelse" har patent på nøglen til et folks redning. Men rigtignok ville de fleste historiske skikkelser fra før midten af forrige århundrede jo også få nazist- eller i hvert fald fascist-stemplet, hvis de stod ureformerede frem i dag...

Uden ironi skoser PHRK den "frygtelige racistiske tro på, at alle mennesker er ligesom os, og at de reagerer og tænker ligesom os, fordi den måde, vi tænker og reagerer på, nødvendigvis må være den eneste rigtige, som alle mennesker inderst inde deler. Dette er en meget, meget snæversynet livsopfattelse, som er resultatet af en meget begrænset horisont, der skyldes mangel på reel uddannelse." Forfatterens paria-status skyldes jo, at han primært kalder årsagerne til disse forskelle for biologiske, mens andre indvandringskritikere taler om kultur, religion eller ideologi – men i øvrigt i praksis er enige. Og en del akademikere, som aldrig har været associeret med nazismen, mener jo også, at biologien har større eller mindre vægt i problemstillingen. At den er aldeles uvedkommende, forekommer lige så ekstremt som den doktrinære nazisme. De såkaldt identitære kan siges at stå for en syntese. Men sandheden er jo, at det er uhyre svært at adskille bidrag fra arv og miljø i den engangsforestilling, historien er. Der er dog også en forskel, om man ser det etniske som udtryk for kvalitative forskelle eller som politisk relevant markør for tilhørsforhold. Men det egentligt

fatale i vor tid er måske, at også blandt nationalsindede fylder begrebsmæssige hårdkløverier uhyre meget, mens den praktiske opgave i overskuelig fremtid er ganske entydig. Det er vist historisk unikt, at der skal herske ideologisk samdrægtighed, før de ægte fjender kan konfronteres (ikke som under 2. verdenskrig, da selv Stalin var en acceptabel partner imod nazismen). Den reelle nød må jo ikke anses for særlig dyb af de nationale, der stadig hellere vil omgås den ansvarlige mainstream end en "nazist", der i PHRK's tilfælde dog mest blev det skæbnebestemte udtryk for idealiseringen af en fortid, der vitterligt rummede mange bedre værdier, som grundløst er forkastet i dag.

NÅR MAN IKKE VIL HØRE...

EN ANTOLOGI TIL MINDE OM OLE HASSELBALCH. Bogen var tænkt som en gave til Ole Hasselbalch på hans 75-års fødselsdag den 26. april 2020, som han ikke nåede at opleve. Den indeholder et udvalg af Ole Hasselbalchs artikler samt bidrag fra Aia Fog, André Rossmann, Axel Artke, Bent Jensen, Cherif Ayouty, Generation Identitær, Harry Vinter, Jan Fagerlund, Kai Sørlander, Kim Møller, Lars Hedegaard, Lone Nørgaard, Mads Bryde Andersen og Torsten Iversen, Mikael Jalving, Morten Uhrskov, Nicolai Sennels, Ole Stig Andersen, Peter Neerup Buhl, Pia Kjærsgaard, Søren Espersen, Søren Krarup og Tomas Kierstein. 2020.

335 sider. Pris: 290 kr. + porto 44 kr.

Bestillingsnr. 70-28.

DET FRIE ORD

Bogen er den sidste og muligvis vigtigste i juraprofessor Ole Hasselbalchs meget omfangsrige forfatterskab. Demokrati forudsætter, at information og synspunkter flyder frit. At disse forudsætninger ikke længere er til stede, er bogens emne. 2019.

312 sider. Pris: 295 kr. + porto 44 kr.

Bestillingsnr. 70-22

Bestil pr. mail til danskeren@danskeren.dk og modtag det bestilte bilagt faktura eller ved indsendelse af det anførte beløb på konto, Reg.nr. 4317 Konto 4547551. - eller MobilePay: 34810 eller ved henvendelse til tlf. 23 42 77 33 – evt. telefonsvarer. Husk altid at opgive navn, adresse, telefonnummer samt bestillingsnummer.

NY BROCHURE

Den Danske Forening har udgivet en ny, trefløjet folder, som interesserede kan bestille et antal af til omdeling i diverse postkasser.

Bestilling ved henvendelse til:
danskeren@danskeren.dk

Indmeldelse i Den Danske Forening - bestilling af abonnement - 2020

Kontakt foreningens regnskabsfører Thomas Andreasen tlf. 23 42 77 33

- eller mail til: danskeren@danskeren.dk

Medlems- og abonnementsoplysninger, der afgives til foreningen, registreres kun til administration af medlems- eller abonnementsforholdet og videregives ikke til uvedkommende.

Kontingent - abonnement - 2020

Årskontingentet for et **medlemskab** er 250 kr. Beløbet dækker *tillige* tilsendelse af bladet, IndsigtUdsyn.

Årskontingentet for et **abonnement** er 250 kr. Beløbet dækker *tillige* tilsendelse af bladet, IndsigtUdsyn.

For medlemmer bosat **uden for Danmark** er prisen 250 kr. Gebyr ved bankoverførsel 50 kr.

Kontingentet følger kalenderåret. Opsigelse skal ske tre mdr. før kalenderårets udløb.

Vi beder om, at beløbet sendes til os i årets første kvartal; det koster penge at skulle rykke.

Udenlandske medlemmer og abonnenter kan betale via deres lokale bank med opgivelse af Danske Banks SWIFT-adresse som er: SWIFT-BIC: DABADKKK og IBAN-nr. IBAN-nr. som er: DK48 3000 0004 547551.

Driftsbidrag

De 250 kr. dækker ikke meget andet end porto og trykomkostninger til bladet. Forudsætningen for, at vi kan løse vore øvrige opgaver, er derfor, at nogen betænker os med mere end 250 kr. Vi håber, at mange også i år vil give os den ekstra håndsækning, som er en nødvendighed for, at vi kan fortsætte vores informationsvirksomhed. De af Den Danske Forenings medlemmer, der i løbet af året 2019 donerer 500 kr. eller mere til foreningen, vil i december modtage en julegave.

NB. Støt gratis foreningen ved at gå på det lokale bibliotek og bed om at måtte læse/låne IndsigtUdsyn.

Med venlig hilsen

Styrelsen

24NYT | DANMARKS
BORGERLIGE
NETAVIS

Tilbud til medlemmer af DDF og læsere af Indsigt Udsyn

Internet-avisen 24NYT tilbyder 25% rabat på abonnement.

Log ind på adressen: <https://24nyt.dk/abonnement-med-rabat/>

Så er du på vej til at få glæde af det gode tilbud.

Foreningens adresse:

Den Danske Forening
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:

Tlf. 23 42 77 33
CVR-nr. 31242339
Danske Bank Reg.nr.4317
Konto 4547551
SWIFT-BIC: DABADKKK
IBAN: DK48 3000 0004 5475 51
www.danskebank.dk
MobilePay: 34810

E-mail:

danskeren@danskeren.dk

Hjemmeside:

Thomas Andreasen (webmaster)
www.dendanskeforening.dk

Redaktion:

Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.)
harryvinter@gmail.com

Styrelsen:

Tomas Kierstein
(formand, pressetalsmand)
Tlf. 41 13 13 69
tkierstein@msn.com
Søren Lind Jensen (næstformand)
slsisl@post6.tele.dk
Jesper Nielsen
Axel Artke
Martin Nielsen (projektkordinator)
Anders Bruun (it-medhjælper)
Morten Christensen (regnskabsmedarbejder)

Regnskabsfører

og styrelsessekretær:

Thomas Andreasen
Tlf. aften/weekend 23 42 77 33
danskeren@danskeren.dk

Korrekturlæser:

Peder Valdemar Hjulær

DANSKEREN INDSIGT UDSYN

UDSYN:
ET SPØGELSE
GÅR GENNEM EUROPA
Den europæiske apati er forbløffende

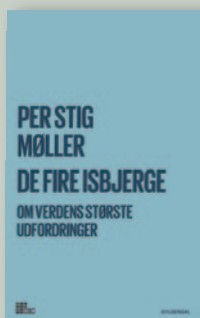
UDSYN:
KONSTANTINOPELS
FALD
Stefan Zweig: Sternstunden der Menschheit

INDSIGT:
SOMMERENS
kulturelt berigende indslag

ANMELDELSE:
DE FIRE
ISBJERGE

ANMELDELSE:
EVIGT EJES KUN
DET TABTE

FIK DU LÆST ?

BESTIL
ABONNEMENT PÅ
INDSIGT UDSYN
4 MAGASINER
ÅRLIGT
KR. 250,-

INCL.
PORTO

Bogen koster 334 kr.
incl. porto og forsendelse.

Bestilling af abonnement og bøger:
danskeren@danskeren.dk · Sekretariatet: 23 42 77 33